

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 16Cpr/2/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114203300
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Slušná
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2016:5114203300.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Zuzanou Slušnou v právnej veci navrhovateľa JUDr. S. J., štátneho občana Slovenskej republiky, bytom U. 3, H., zastúpeného JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou so sídlom Gaštanová 3077/17, Žilina proti odporcom 1/ Y. súd v U., so sídlom T. sv. Z. č. XX, U., 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti, Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o doplatenie funkčného platu s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd návrh vo vzťahu k odporcovi 2/ **z a m i e t a**.

Odporca 1/ je povinný zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 2.729,56 € od 19.04.2014 do 04.07.2014, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd návrh vo vzťahu k odporcovi 1/ **z a m i e t a**.

Súd navrhovateľovi náhradu trov konania vo vzťahu k odporcovi 1/ **n e p r i z n á v a**.

Súd odporcovi 2/ náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom podaným dňa 30.01.2014 Okresnému súdu Žilina domáhal zaplata sumy 2.792,52 € s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 378,59 € od 16.02.2011 do zaplata, zo sumy 378,59 € od 16.03.2011 do zaplata, s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 322,80 € od 16.04.2011 do zaplata, zo sumy 345,96 € od 16.05.2011 do zaplata, zo sumy 676,84 € od 16.06.2011 do zaplata, s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 338,24 € od 16.07.2011 do zaplata, zo sumy 351,50 € od 16.08.2011 do zaplata a náhrady trov konania titulom neuhradeného doplata funkčného platu. Uviedol, že je sudcom prideleným na výkon funkcie sudcu na Krajskom súde v Trenčíne. Uviedol, že mu boli doručené platové dekréty č. Spr. 114/2010 - OÚ zo dňa 16.04.2010, podľa ktorého mu patrí od 01.01.2010 funkčný plat vo výške 2.858,89 € a paušálna náhrada vo výške 116,40 €, č. Spr. 12/2011 - OÚ zo dňa 18.01.2011, podľa ktorého mu patrí od 01.01.2011 funkčný plat vo výške 2.662,79 €, č. Spr. 97/2011 - OÚ zo dňa 05.04.2011, podľa ktorého mu patrí od 01.01.2011 funkčný plat vo výške 2.747,59 €, č. Spr. 259/2011 - OÚ zo dňa 12.08.2011, podľa ktorého mu patrí od 26.07.2011 funkčný plat vo výške 3.070,39 €. Porovnaním platového dekrétu z 12.08.2011 s predchádzajúcimi platovými dekrétmi možno konštatovať, že došlo k zníženiu platu sudcu v roku 2011 v období prvých 7 mesiacov. Mal zato, že mu bol znížený funkčný plat bez splnenia zákonných podmienok v zmysle § 84 zákona o sudcoch, nakoľko mu nebolo uložené rozhodnutím disciplinárneho súdu žiadne disciplinárne opatrenie, ktoré by odôvodňovalo zníženie jeho funkčného platu. Platový dekrét č. Spr. 12/2011 - OÚ v zo dňa 18.01.2011 odkazuje na zákon č. 385/2000 Z.z. na § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zákona č. 500/2010 Z.z. zo dňa 02.12.2010, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 120/1993 Z.z. o platových

pomerach niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky. Podľa navrhovateľa základom výpočtu platu poslanca (a sudcu) pre 2011 je priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za rok 2010. Štatistický úrad Slovenskej republiky ku dňu vydania platového dekrétu dňa 18.01.2011 neoznámil priemernú nominálnu mesačnú mzdu zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v roku 2010 z čoho vyplýva, že neexistoval základ pre výpočet základného platu sudcu z účinnosťou od 01.01.2011. Výpočet základného platu z inej priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky považoval za nezákonný pre rozpor s § 2 ods. 1 veta prvá zákona o platobných pomeroch. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL. ÚS 99/2011-27 zo dňa 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, na ktoré odkazuje predseda Krajského súdu v Trenčíne v platovom dekréte zo dňa 18.01.2011. Priamou reakciou na uznesenie Ústavného súdu je platový dekrét zo dňa 12.08.2011. Na neverejnom zasadnutí pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky dňa 11.12.2013 Ústavný súd rozhodol vo veci vedenej pod sp.zn. PL. ÚS 99/2011, že ustanovenie § 2 ods. 1 v časti "znížená podľa odseku 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29 ods. 4, 8 a 9 zákona č. 120/2003 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa § 87 ods. 1 zákona o sudcoch platové náležitosti sudcov podľa tohto zákona, ak nie je ustanovené inak, sú splatné pozadu za mesačné obdobie a to najneskôr do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Sudca má právo pred uplynutím kalendárneho mesiaca na preddavok na plat. S poukazom na § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. si uplatnil aj úrok z omeškania v zákonnej výške. Navrhovateľ dňa 26.02.2014 uhradil na účet Okresného súdu Žilina súdny poplatok vo výške 167,50 €.

Odporca 1/ v podaní zo dňa 27.06.2014 uviedol, že žalovaná istina nie je vyčíslená správne a dodal, že odporca 1/ už má navýšené finančné prostriedky na doplatenie funkčných plátov sudcov a výplata týchto prostriedkov bude sudcom poukázaná spolu so mzdou za mesiac jún 2014.

Odporca 2/ v podaní zo dňa 27.06.2014 poukázal nato, že nie je zrejme, či navrhovateľ zaplatil súdny poplatok, a vzniesol námietku miestnej príslušnosti.

Podaním zo dňa 07.08.2014 vzal navrhovateľ čiastočne návrh späť vzhľadom k tomu, že odporca 1/ mu uhradil doplatok mzdy za rok 2011 dňa 04.07.2014, a preto žiadal, aby súd odporcov 1/ a 2/ zaviazal solidárne zaplatiť mu 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 378,59 € od 16.02.2011 do 04.07.2014, zo sumy 378,59 € od 16.03.2011 do 04.07.2014, zo sumy 322,80 € od 16.04.2011 do 04.07.2014, zo sumy 345,94 € od 16.05.2011 do 04.07.2014, zo sumy 678,84 € od 16.06.2011 do 04.07.2014, zo sumy 338,24 € od 16.07.2011 do 04.07.2014, zo sumy 351,50 € od 16.08.2011 do 04.07.2014 a nahradiť trovy konania.

Okresný súd Žilina dňa 07.10.2014 postúpil vec Okresnému súdu Trenčín ako miestne príslušnému.

Uznesením č.k. 16Cpr/2/2014-53 zo dňa 29.04.2015, právoplatným dňa 05.06.2015, súd konanie v časti o zaplatenie sumy 2.792,52 € zastavil a pripustil zmena návrhu v zostávajúcej časti konania nasledovne: "Odporcovia 1/ a 2/ sú povinní solidárne zaplatiť navrhovateľovi ročný úrok z omeškania vo výške 9,00 % zo sumy 378,59 € od 16.02.2011 do 04.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,00 % zo sumy 378,59 € od 16.03.2011 do 04.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,00 % zo sumy 322,80 € od 16.04.2011 do 04.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,00 % zo sumy 345,94 € od 16.05.2011 do 04.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,00 % zo sumy 676,84 € od 16.06.2011 do 04.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,00 % zo sumy 338,24 € od 16.07.2011 do 04.07.2014 a ročný úrok z omeškania vo výške 9,00 % zo sumy 351,50 € od 16.08.2011 do 04.07.2014, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcovia 1/ a 2/ sú povinní solidárne nahradiť navrhovateľovi trovy konania tak, ako budú vyčíslené v lehote 3 dní na účet právnej zástupkyne JUDr. Tatiány Polkovej." Zároveň súd rozhodol, že sa navrhovateľovi vracia časť zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 113,80 € prostredníctvom prevádzkovateľa systému - Slovenská pošta, a.s., po právoplatnosti tohto uznesenia.

Navrhovateľ v podaní zo dňa 21.10.2015 uviedol, že súhlasí s tým, aby súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

Odporca 1/ v podaní zo dňa 27.11.2015 uviedol, že súhlasí v zmysle § 115a ods. 1 O.s.p., aby súd vo veci rozhodol bez pojednávania.

Odporca 2/ v podaní zo dňa 02.12.2015 uviedol, že uplatňované úroky z omeškania nemožno považovať za platový nárok podľa zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich, a keďže podľa § 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z. štát zodpovedá za uspokojenie platových nárokov sudcu, nie je odporca 2/ pasívne vecne legitimovaný. S ustanovením § 65 až 92 zákona č. 385/2000 Z.z. vyplýva, že sudcovi plat vypláca osobný úrad. Platové nároky sudcu nemôžu byť uspokojené inak ako prostredníctvom jeho osobného úradu. Za tejto situácie pri splnení podmienky upravenej v § 25 ods. 4 veta prvá zákona č. 385/2000 Z.z. je osobným úradom navrhovateľa odporca 1/ a preto tento má pasívnu legitimáciu v spore a jediným subjektom, ktorý môže plat sudcovi vyplatiť a doplatiť. Poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 7Cpr/2/2014-144 zo dňa 26.02.2015, ktorým súd zamietol obdobný nárok inej navrhovateľky na zaplatenie úroku z omeškania vo vzťahu k odporcovi 2/ pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie. Podľa odporcu 2/ navrhovateľ nemá právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Funkčné platy navrhovateľa za obdobie január 2011 až júl 2011 boli navrhovateľovi vyplácané odporcom 1/ ako jeho osobným úradom v riadnych výplatných termínoch na základe platového dekrétu predsedu súdu, ktorý bol vydaný na základe v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy. Novela zákona č. 120/1993 Z.z. bola predmetom prieskumu pred Ústavným súdom SR, ktorý nálezom sp.zn. PL. ÚS 99/2011 zverejneným v zbierke zákonov dňa 18.04.2014 konštatoval protiústavnosť niektorých ustanovení napadnutého zákona. Uvedenú situáciu je podľa odporcu 2/ možno analogicky prirovnať k bezdôvodnému obohateniu získanému plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Poukázal na § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa ktorého s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne. Odporca 2/ má za to, že ak v posudzovanej veci došlo k bezdôvodnému obohateniu, došlo k nemu dobromyseľne, keďže Národná rada SR neprijala zákon č. 500/2010 Z.z. samoučelne, ale jeho základným zmyslom a dôvodom prijatia bol ohľad na globálnu ekonomickú krízu a stav hospodárenia v Slovenskej republike. Vzhľadom na stav verejných financií, musia všetky inštitúcie, ústavní činitelia zodpovedne nakladať s verejnými zdrojmi, ústavní činitelia musia preto do budúcnosti konať zodpovedne a ich finančné hodnotenie by sa malo odvíjať aj od celkovej situácie v štáte, najmä jeho ekonomickej situácie. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu PL. ÚS 52/99, v ktorom je konštatované, že zohľadňovanie hospodárskej situácie v krajine je legitímny dôvodom na úpravu plátov sudcov. V dôsledku takého prístupu k úprave platových pomerov môže plat sudcu kolísat v závislosti od pohybu tohto ekonomického kritéria, splnenie ktorého je rozhodujúce pre stanovenie plátov sudcov. Ústavný súd v odôvodnení nálezu sp.zn. PL. ÚS 99/2011 uviedol, že podľa čl. 125 ods. 3 ústavy SR dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky strácajú ustanovenia § 2 ods. 1 v časti " znížený podľa odseku 2 " vo vzťahu k sudcom vrátane sudcov Ústavného súdu, § 2 ods. 2 vo vzťahu k sudcom vrátane sudcu Ústavného súdu, § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov účinnosť. Ak Národná rada SR neuvedie tento zákon a súvisiace predpisy do súladu s Ústavou, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť. Vzhľadom na uvedené mal zato, že navrhovateľovi by právo na zaplatenie úrokov z omeškania patrilo až odo dňa 19.10.2014 teda až po šiestich mesiacoch zverejnenia nálezu Ústavného súdu SR v zbierke zákonov SR. Bezodkladne po publikovaní nálezu Ústavného súdu SR v zbierke zákonov dochádzalo k vykonávaniu úkonov smerujúcich k úhrade finančných nárokov sudcov, keďže tieto neboli rozpočtované v štátnom rozpočte na rok 2014. Samotné doplatenia rozdielu plátov sudcov, paušálnych náhrad, príplatkov k nemocenskému, k peňažnej pomoci v materstve, za výkon funkcie sudcu, dôchodku pozostalých a odvodov do poisťovních fondov pre všetkých sudcov v Slovenskej republike bolo administratívne náročné a nemohlo sa udiat' zo dňa na deň. Vzhľadom na uvedené považoval nárok navrhovateľa na zaplatenie úroku z omeškania za nedôvodný. Zdôraznil, že predmetný nález Ústavného súdu SR, ktorý konštatoval protiústavnosť zákonnej úpravy, na základe, ktorej boli sudcom vydávané platové dekréty a vyplácané funkčné platy, bol zverejnený v zbierke zákonov až dňa 18.04.2014, takže nemožno uvažovať o priznaní úrokov z omeškania v zmysle podaného návrhu. Je potrebné prihliadnuť aj na to, že uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 99/2011- 7 zo dňa 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, na ktoré odkazoval predseda Krajského súdu v Trenčíne v platovom dekréte navrhovateľa zo dňa 18.01.2011. Priamou reakciou na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky bol podľa navrhovateľa platový dekrét z 12.08.2011, odkedy bol navrhovateľovi vyplácaný plat, ktorého výšku nespochybňuje. Po pozastavení účinnosti napadnutých ustanovení zákona č. 120/1993 Z.z. bol navrhovateľovi automaticky bez toho, aby musel podávať návrh na súd, priznaný plat podľa predchádzajúcej právnej úpravy. Odporca 2/ má zato, že navrhovateľ dôvodne mohol a mal predpokladať, že mu v prípade konštatovania protiústavnosti právnej úpravy ohľadom plátu sudcov bude doplatený funkčný plat za obdobie od januára do júla 2011, podobne ako

boli v minulosti sudcom všeobecných súdov po náleze Ústavného súdu SR doplatené štrnásť platy. Poukázal na rozhodnutia súdov v obdobných veciach, a to Okresného súdu Bratislava I. v konaní sp.zn. 16C/19/2011 zo dňa 09.02.2015, Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 4Cpr/1/2014-82 zo dňa 03.03.2015 a sp.zn. 5Cpr/2/2015 zo dňa 18.11.2015. V podaní zo dňa 05.01.2016 uviedol, že súhlasí s tým, aby súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 115a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) na prejednanie veci samej nie je potrebné nariaďovať pojednávanie, ak to nie je v rozpore s požiadavkou verejného záujmu a ak možno vo veci rozhodnúť len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi a účastníci s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo sa výslovne práva na verejné prejednanie veci vzdali.

Vzhľadom k tomu, že obaja účastníci súhlasili s tým, aby súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a výslovne sa práva na verejné prejednanie veci vzdali, rozhodol súd vec podľa § 115a ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania, nakoľko toto rozhodnutie nebolo v rozpore s požiadavkou verejného záujmu a rozhodnúť vo veci bolo možné na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi konania. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo v zákonnej lehote oznámené na úradnej tabuli tunajšieho súdu.

Súd sa oboznámil s podaným návrhom, platovými dekrétmi navrhovateľa zo dňa 16.04.2010, 18.01.2011, 05.04.2011, 12.08.2011, vyjadrením odporcu 1/ zo dňa 27.06.2014, potvrdením o doplatku zo dňa 17.06.2014, vyjadrením odporcu 2/ zo dňa 27.06.2014, čiastočným späťvzatím návrhu zo dňa 07.08.2014, vyjadrením navrhovateľa zo dňa 21.10.2015, vyjadrením odporcu 1/ zo dňa 27.11.2015, vyjadreniami odporcu 2/ zo dňa 02.12.2015 a dňa 05.01.2016 a zistil tento skutkový stav:

Podľa platového dekrétu navrhovateľa zo dňa 16.04.2010 Spr. 114/2010-OÚ patril navrhovateľovi v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2010 mesačne základný plat v sume 2.792,50 €, funkčný príplatok v sume 66,39 €, funkčný plat bol spolu 2.858,89 € a paušálna náhrada nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu podľa § 52 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. bola 116,40 €.

Podľa platového dekrétu navrhovateľa zo dňa 18.01.2011 Spr. 12/2011-OÚ patril navrhovateľovi v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z. a v súlade s ustanovením § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zákona č. 500/2010 Z.z. z 02.12.2010, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky s účinnosťou od 01.01.2011 mesačne základný plat v sume 2.492,50 €, funkčný príplatok v sume 66,39 €, funkčný plat bol spolu 2.558,89 € a paušálna náhrada nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu podľa § 52 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. bola 103,90 €. Plat spolu bol 2.662,79 €.

Podľa platového dekrétu navrhovateľa zo dňa 05.04.2011 Spr. 97/2011-OÚ patril navrhovateľovi v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2011 mesačne základný plat v sume 2.573,90 €, funkčný príplatok v sume 66,39 €, funkčný plat bol spolu 2.640,29 € a paušálna náhrada nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu podľa § 52 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. bola 107,30 €. Plat spolu bol 2.747,59 €.

Podľa platového dekrétu navrhovateľa zo dňa 12.08.2011 Spr. 259/2011-OÚ patril navrhovateľovi na základe uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 99/2011z 22.06.2011, ktoré bolo zverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky 26.07.2011 a v súlade so zákonom č. 385/2000 Z.z. s účinnosťou od 26.07.2011 mesačne základný plat v sume 2.883,80 €, funkčný príplatok v sume 66,39 €, funkčný plat bol spolu 2.950,19 € a paušálna náhrada nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu podľa § 52 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. bola 120,20 €. Plat spolu bol 3.070,39 €.

Z potvrdenia odporcu 1/ zo mzdovej učtarne vyplýva, že navrhovateľovi doplatil mzdu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011, keď za mesiac január 2011 doplatil spolu 367,17 € (mzda 309,90 €, dopl.pohot. 44,37 €, paušálna náhrada 12,90 €), za mesiac február 2011 doplatil spolu 367,17 € (mzda 309,90 €, dopl.pohot. 44,37 €, paušálna náhrada 12,90 €), za mesiac marec 2011 doplatil spolu 322,80 € (mzda 309,90 €, paušálna náhrada 12,90 €), za mesiac apríl 2011 doplatil spolu 367,17 € (mzda 309,90 €, dopl.pohot. 44,37 €, paušálna náhrada 12,90 €), za mesiac máj 2011 doplatil spolu 367,17 € (mzda 309,90 €, dopl.pohot. 44,37 €, paušálna náhrada 12,90 €), za 13. plat doplatil spolu 309,90 € (mzda 309,90 €), za mesiac jún 2011 doplatil spolu 338,30 € (mzda 309,90 €, dopl.pohot. 15,50 €,

paušálna náhrada 12,90 €), za mesiac júl 2011 doplatil spolu 289,88 € (mzda 250,57 €, dopl.pohot. 28,87 €, paušálna náhrada 10,44 €). Odporca 1/ doplatil navrhovateľovi spolu 2.729,56 € (mzda 2.419,87 €, dopl. Pohot. 221,58, paušálna náhrada 87,84 €).

Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11.12.2013 sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zverejneným pod č. 97/2014 v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014 Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí v pléne rozhodol, že ustanovenia § 2 ods. 1 v časti "znížený podľa ods. 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vo zvyšnej časti návrhu skupiny 35 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky a generálneho prokurátora Slovenskej republiky nevyhovel. Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ustanovenia § 2 ods. 1 v časti "znížený podľa ods. 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ktorých účinnosť bola dočasne pozastavená uznesením č. k. PL. ÚS 99/2011-27 z 22. júna 2011 uverejneným pod č. 236/2011 Z.z., dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky strácajú účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie tieto ustanovenia zákona do súladu s Ústavou Slovenskej republiky, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

Podľa § 25 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. osobný úrad sudcu je súd, na ktorý bol sudca pridelený, preložený alebo dočasne pridelený podľa § 12a. Osobný úrad sudcu je ministerstvo, ak sudca prerušil výkon funkcie sudcu alebo ak je sudca poberateľom príplatku za výkon funkcie sudcu alebo pozostalý po sudcovi poberateľom príplatku k dôchodku pozostalých.

Podľa § 65 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. v znení účinnom do 31.01.2012 sudcovi patrí za podmienok ustanovených týmto zákonom a) základný plat sudcu, b) príplatok 1. funkčný, 2. počas dočasného pridelenia, 3. za pohotovosť, 4. osobitný, c) plat za výkon funkcie sudcu nadčas, d) ďalší plat, e) vyrovnanie platu. Sudcovi patria náhrady nákladov a iné hmotné výhody, ak tak ustanovuje zákon. Za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát.

Podľa § 87 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. platové náležitosti sudcu podľa tohto zákona (ďalej len "plat"), ak nie je ustanovené inak, sú splatné pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Sudca má právo pred uplynutím kalendárneho mesiaca na preddavok na plat.

Podľa § 90 ods. 1, ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. osobný úrad sudcu je povinný vydať sudcovi doklad obsahujúci údaje o jednotlivých zložkách platu a o vykonaných zrážkach. Na jeho žiadosť je osobný úrad povinný umožniť mu nazrieť do podkladov, na ktorých základe sa plat vypočítal. V platových veciach rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu.

Podľa § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. na osobitný vzťah sudcu sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 1 ods. 4 zákonníka práce č. 311/2001 Z.z. v znení účinnom od 31.12.2008 ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na tieto právne vzťahy Občiansky zákonník.

Podľa § 1 ods. 4 zákonníka práce v znení účinnom od 01.01.2009 ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na tieto právne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Pasívne legitimovaným je v danej veci štát (§ 65 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z.), za ktorý koná odporca 1/ - Krajský súd v Trenčíne. Vzťah sudcu so štátom je sprostredkovaný osobným úradom sudcu, ktorým je súd na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu. Navrhovateľ je sudcom Krajského súdu v Trenčíne, ktorý je jeho osobným úradom a ktorý je v rámci hospodárenia s verejnými financiami samostatnou jednotkou, disponuje vlastným rozpočtom v rámci vlastnej rozpočtovej kapitoly a z nej i zabezpečuje hmotné nároky svojich zamestnancov. Z uvedeného vyplýva, že odporca 2/ nie je v spore pasívne vecne legitimovaný, a preto súd návrh voči odporcovi 2/ pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie zamietol.

Podaným návrhom sa navrhovateľ domáhal zaplata sumy 2.792,52 € s príslušenstvom titulom nevyplatenej časti funkčného platu. Odporca 1/ znížil navrhovateľovi v období od 01.01.2011 do 25.07.2011 mzdu, príplatok za pohotovosť a paušálnu náhradu o sumu 2.729,56 €. Odporca 1/ konal v súlade so zákonom č. 385/2000 Z.z. a vtedy platným a účinným § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zákona č. 500/2010 Z.z. zo dňa 02.12.2010, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky s účinnosťou od 01.01.2011. Vzhľadom k tomu, že ku dňu 18.01.2011 nebola Štatistickým úradom Slovenskej republiky zverejnená výška priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky, neboli funkčný plat a paušálna náhrada navrhovateľa s účinnosťou od 01.01.2011 v platovom dekréte zo dňa 18.01.2011 uvedené správne, keď odporca 1/ vychádzal pri ich výpočte z iného údaju ako mal v zmysle uvedených zákonných ustanovení. Uvedený stav odporca 1/ napravil v platovom dekréte navrhovateľa zo dňa 05.04.2011, v ktorom v súlade s vtedy platným a účinným právnym stavom (§ 2 ods. 1, ods. 2 a § 29g ods. 1, 4, 8 a 9 zákona č. 120/1993 Z.z.) priznal navrhovateľovi s účinnosťou od 01.01.2011 mesačne základný plat v sume 2.573,90 €, funkčný príplatok v sume 66,39 €, funkčný plat bol spolu 2.640,29 € a paušálnu náhradu nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu v sume 107,30 € (vypočítané z priemernej mesačnej nominálnej mzdy zamestnanca hospodárstva SR v roku 2010 vo výške 769,- €). Účinnosť ustanovení § 2 ods. 1 v časti "znížený podľa ods. 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov bola dočasne pozastavená uznesením Ústavného súdu č.k. PL. ÚS 99/2011-27 zo dňa 22. júna 2011 uverejneným v zbierke zákonov dňa 26.07.2011 pod č. 236/2011 Z.z., na čo odporca 1/ reagoval tak, že platovým dekrétom zo dňa 12.08.2011 priznal navrhovateľovi s účinnosťou od 26.07.2011 základný plat v sume 2.883,80 €, funkčný príplatok v sume 66,39 € (funkčný plat bol spolu 2.950,19 €) a paušálnu náhradu nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu v sume 120,20 €. Vzhľadom k tomu, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 11.12.2013 sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zverejneným pod č. 97/2014 Z.z. v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014 na neverejnom zasadnutí v pléne rozhodol, že ustanovenia § 2 ods. 1 v časti "znížený podľa ods. 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, stratili predmetné ustanovenia dňom zverejnenia nálezu v zbierke zákonov účinnosť. Odporca 1/ na uvedený nález reagoval tak, že navrhovateľovi dňa 04.07.2014 doplatil funkčný plat, príplatok za pohotovosť a paušálnu náhradu spolu v sume 2.729,56 €, ktoré v súlade s vtedy platným a účinným právnym stavom znížil za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011. Navrhovateľ po uvedenom konaní odporcu 1/ vzal podaný návrh v časti o zaplata 2.792,52 € späť a žiadal, aby mu súd priznal príslušenstvo pohľadávky spočívajúce v úroku z omeškania v zákonnej výške odo dňa splatnosti jednotlivých plátov za ten ktorý mesiac do zaplata, t.j. do 04.07.2014.

Splatnosť aj vyplácanie platu navrhovateľovi sú upravené v § 87 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. s tým, že sudcovi vypláca plat odporca 1/ ako osobný úrad sudcu. V prípade omeškania s vyplatením platu sudcovi sa na vzťah sudcu a jeho osobného úradu vzťahujú s poukazom na § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. primerane ustanovenia Zákonníka práce ako osobitného predpisu, nakoľko zákon č. 385/2000 Z.z. osobitne neupravuje otázku z omeškania osobného úradu s vyplatením platu sudcovi.

S účinnosťou od 01.01.2009 došlo k zmene ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce, podľa ktorého sa na individuálne pracovnoprávne vzťahy v súvislosti s výkonom závislej práce fyzických osôb pre právnické

osoby alebo fyzické osoby a kolektívne pracovnoprávne vzťahy vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, namiesto dovtedajšieho znenia, podľa ktorého ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na tieto právne vzťahy Občiansky zákonník. Súd v danom prípade vychádzal z toho, že je dôvodné nevychádzať len z prostého gramatického výkladu § 1 ods. 4 Zákonníka práce v znení účinnom od 01.01.2009, ale je potrebné použiť teleologický výklad a prihliadnúť na podstatu a účel znenia novely tak, aby sa dosiahlo spravodlivé riešenie veci. Súd totiž nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, ale sa od neho smie a musí odchyliť v prípade, kedy to vyžaduje zo závažných dôvodov účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov (zásad), ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. Pri tomto teleologickom výklade právnej normy je len nutné sa vyvarovať ľubovôle; rozhodnutie súdu sa musí zakladať na racionálnej argumentácii. Pri výklade a posudzovaní jednotlivých ustanovení právneho predpisu treba rešpektovať ich význam z hľadiska účelu a zmyslu tohto predpisu. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo 76/2011 zo dňa 31.05.2012). V dôvodovej správe novely zákona č. 257/2011 Z.z. nie je uvedené, že by účelom tejto novely bolo vylúčiť iné než všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka z pracovnoprávnych vzťahov. Úrok z omeškania je vo svojej podstate majetkovou sankciou, má veriteľa odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovaný plat, ktorého úžitky na druhej strane mohol za čas omeškania poberať dlžník. Žiadosť o vyplatenie platu aj s príslušným úrokom z omeškania nemožno považovať za niečo neobvyklé, nemravné alebo protiprávne. Občiansky zákonník vychádza z úvahy, že úrok z omeškania plní funkciu paušalizovanej náhrady škody, ktorá veriteľovi vznikla tým, že nemohol po dobu omeškania zhodnotiť (využiť) istinu dlhu. Integrovanou súčasťou ochrany majetkových práv podľa čl. 20 ústavy je tiež ochranná legitímneho očakávania, teda ochrana majetku, na splnenie ktorého má oprávnený prinajmenšom legitímne očakávanie s ohľadom na konkrétne a individuálne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu dospel súd k záveru, že omeškanie odporcu 1/ s vyplatením časti platu navrhovateľovi nastalo až odo dňa nasledujúceho po dni zverejnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.12.2013 sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zverejneným pod č. 97/2014 v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014. Navrhovateľ do uvedeného dňa 18.04.2014 nemohol legitímne očakávať oprávnenosť svojho nároku, nakoľko táto bola podmienená tým, že závisela od rozhodnutia Ústavného súdu v predmetnom náleze a odporca 1/ do uvedeného dňa nemal žiadne zákonné oprávnenie vyplatiť navrhovateľovi žalovanú časť platu a jeho postup zníženia platu navrhovateľa v období od 01.01.2011 do 25.07.2011 bol v súlade s vtedy platnými a účinnými právnymi predpismi. Uvedený postup bol posúdený ako protiústavný až uvedeným nálehom Ústavného súdu SR zo dňa 11.12.2013. Na základe uvedeného súd priznal navrhovateľovi v súlade s § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. úrok z omeškania v zákonnej výške 9 % ročne zo sumy 2.729,56 € odo dňa nasledujúceho po zverejnení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 99/2011, t.j. odo dňa 19.04.2014 do zaplatenia žalovanej sumy odporcom 1/ navrhovateľovi, t.j. do dňa 04.07.2014, a vo zvyšnej časti súd návrh vo vzťahu k odporcovi 1/ zamietol. Prípadný nárok navrhovateľa na úrok z omeškania za obdobie od splatnosti jednotlivých plátov do 18.04.2014 by mohol byť predmetom konania o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., čo však nebolo predmetom tohto konania.

Súčasťou rozsudku je i výrok o trovách konania.

Podľa § 142 ods. 3 O.s.p. aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Konanie v časti o zaplatenie 2.792,52 € bolo uznesením č.k. 16Cpr/2/2014-53 zo dňa 29.04.2015, právoplatným dňa 05.06.2015, zastavené pre späťvzatie časti návrhu, a to pre správanie odporcu 1/, ktorý navrhovateľovi dňa 04.07.2014 zaplatil sumu 2.729,56 €. Pri posúdení úspechu navrhovateľa

v konaní súd vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3M Cdo 1/2007, podľa, ktorého pri rozhodovaní o trovách konania je potrebné z hľadiska procesného výsledku posúdiť, či žalobný petit bol prevzatý do súdneho rozhodnutia, pričom treba vychádzať z toho, že procesný úspech v spore nemožno striktne porovnávať v spojitosti s pôvodne sformulovaným návrhom, ktorý môže byť v priebehu konania zmenený, ale rozhodujúci je výrok, ktorým súd rozhodol o uplatnenom nároku. V prípade, ak navrhovateľ vezme v priebehu konania účinne návrh v časti späť, súd prihladne k tomu, kto späťvzatie z procesného hľadiska zaviniť. Ak je dané zavinenie navrhovateľa, treba vyvodiť, že v tomto rozsahu nemal vo veci úspech. Ak však bol pre správanie odporcu vzatý sčasti späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, mal navrhovateľ z tohto pohľadu vo veci plný úspech. Vzhľadom na uvedené mal súd zato, že k čiastočnému zastaveniu konania došlo pre správanie odporcu, keď navrhovateľ vzal čiastočne návrh späť, ktorý bol podaný dôvodne. Vzhľadom k tomu, že súd návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie úroku z omeškania presahujúceho 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 2.729,56 € od 19.04.2014 do 04.07.2014 zamietol, mal súd za to, že úspech navrhovateľa v konaní vo vzťahu k odporcovi 1/ bol iba čiastočný, avšak jeho neúspech považoval za neúspech v pomerne nepatrnej časti, a preto by navrhovateľovi patrila náhrada trov konania vo vzťahu k odporcovi 1/ v plnej výške. Súd však navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal s poukazom na § 150 ods. 1 O.s.p. z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Účelom predmetného ustanovenia je aj možnosť vyjadrenia nenáležitosti procesného postupu účastníka v konaní. Práve neefektívne využitie práva na prístup k spravodlivosti je dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktorý v tomto konkrétnom prípade odôvodňuje nepriznanie náhrady trov konania navrhovateľovi, i keď by mu v zmysle horeuvedeného náhrada trov konania patrila. V danom prípade sa jednalo o neúčelnosť uplatnenia práva, keď navrhovateľ prístup k spravodlivosti využil v takej situácii, kedy sa za žiadnych okolností veci nejavilo, že by zo strany odporcu 1/ nemalo dôjsť k dobrovoľnému plneniu, omeškanie malo objektívne známe a pri bežnej miere tolerancie ospravedliteľné dôvody. Omeškanie je nežiaduce za každých okolností, ale nie za každých okolností je adekvátnou reakciou na omeškanie uplatnenia práva na súde. Dôvodnosť nároku navrhovateľa na doplatenie funkčného platu bola zrejmá až po rozhodnutí Ústavného súdu SR zo dňa 11.12.2013, ktoré bolo v zbierke zákonov zverejnené dňa 18.04.2014. Ak teda navrhovateľ podal návrh súdu dňa 30.01.2014, nedal odporcovi 1/ reálnu možnosť plniť. Súd prihladol aj na špecifiká na strane odporcu 1/. Financie, ktorými disponuje, predstavujú rozpočtové prostriedky, teda prostriedky prísne účelovo viazané a pridelené vo vopred stanovenej výške na vopred určené výdavky. Nakladania s rozpočtovými prostriedkami a ich získavanie je tak menej flexibilné ako financovanie potrieb subjektov súkromného práva. V uvedenom možno vidieť ospravedlnenie omeškania odporcu 1/ ako verejnoprávnej inštitúcie. V tomto prípade bolo potrebné rozlišovať aj situáciu, že dôvodnosť nároku nebola nesporná a potreba výdavkov z rozpočtu na daný nárok nebola vopred známa. Preto nebolo objektívne možné, aby bol nárok navrhovateľa splnený pred tým ako navrhovateľ podal návrh. Ďalším dôležitým dôvodom bola aj skutočnosť, že navrhovateľ mal vedomosť o tom, že v obdobných povinnostiach odporcu 1/ v minulosti po rozhodnutí Ústavného súdu SR svoje povinnosti plnil a preto je zrejmé, že objektívne neexistovala pochybnosť o dobrovoľnom poskytnutí navrhovateľom požadovaného plnenia a súčasne sú zrejme aj okolnosti, pre ktoré nebolo plnenie objektívne možné už pred podaním v návrhu. Vzhľadom na uvedené sa zo strany navrhovateľa jednalo o zjavne neefektívne využitie prístupu k spravodlivosti, ktorého náklady je preto dôvodné ponechať výlučne na navrhovateľovi a to postupom podľa § 150 ods. 1 O.s.p.. Súd poukazuje tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19CoPr/6/2014-74 zo dňa 19.08.2015, kedy súd rozhodol o nepriznaní náhrady trov konania navrhovateľovi v obdobnej veci.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Odporca 2/ bol v konaní účastníkom, ktorý mal vo veci plný úspech, preto by mu podľa § 142 ods. 1 O.s.p. patrila náhrada trov konania v celom rozsahu. Nakoľko si odporca 2/ žiadnu náhradu trov konania nevyčíslil v zákonnej lehote a zo spisu nevyplýva, že by mu v konaní trovy vznikli, súd rozhodol tak, že odporcovi 2/ náhradu trov konania nepriznal.

Lehotu na splnenie povinnosti 3 dní od právoplatnosti rozsudku určil súd podľa § 160 ods. 1 veta prvá O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Trenčín v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 42 ods. 3, 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
- rozhodol vylúčený sudca
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhované dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (dôkazy sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, dôkazmi má byť v konaní preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej
- odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods.4 O.s.p., účastník konania bez svojej viny nemohol dôkazy označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa)
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods.2, § 205a ods.1, § 221 ods.1 Os.p.)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.